

Стоилъ.

Имамъ добрыйтъ Славунинъ капита-
нинъ; имамъ прѣстенътъ на баща си, и-
мамъ кръстътъ, който бѣше ми дала май-
ка ми да нося съ себе си като ангель
хранитель, имамъ и старыйтъ домашенъ
нашъ слуга дѣдо Стояна, който ся спаси
заедно съ мене.

Марія, очудена.

А, а! Какво слушамъ? — Не трѣба
други доказателства; отъ каквото каза
до тука заключавамъ — чи ты си —
братъ ми.

Стоилъ, очуденъ.

Ты, моя сестра?!

Марія.

Да! Щомъ си отвори устата, сърдцето
ми хвана да тупа. Азъ съмъ дѣщеря на
Богдана Николаевича, и майка ми е тука.
Хилядо пѣти ми е приказвала тя за зло-
щастіето на клѣтата ни фамилія. Богъ не
остави нито насъ да погинемъ въ онова
кораблекрушеніе. На сутренъта азъ и май-
ка ми спасихмы животътъ си на една
дѣска. Слѣдъ много смъртоносны опасно-
сти, ный испаднахмы послѣ въ рѣцѣтъ на
нѣкои Арменцы, добры хора, при които
живѣхмы нѣколко години. Най-послѣ е-
динъ добръ христіанинъ ни помогна да ся